

မုငိုဇ်နဇ်းဆိ

ကျွန်တော် နှင့် ဟာသမယ်များ

၂၈၆

အခန်း (၁)

“နေ ကို....ဟေ့ကောင် နေကို...ဒီအဝတ်တန်းပေါ်က
ငါ့အကျ...ဘယ်ရောက်သွားလဲကွ”

အဲဒီ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်အသံက နေကိုရဲ့နှိုးစက်ဖြစ်သည်။

ကွေးလို့ကောင်းတုန်း ဇိမ်နဲ့နှပ်နေတုန်းမှာ ဒီလိုကြီး ထ,ထအော်တာ
ဘာသံကြီးနဲ့ တူမှန်းလဲ မသိဘူး။

ကိုယ့်အဖေမို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး...ငှက်ဆိုးကြီးထိုးနေသလိုပဲ။

ငရဲမင်းကြီးရယ် ..မသိသလိုနေပေးပါ။ ဝီစကီတစ်လုံး
လာဘ်ထိုးပါ့မယ်။

အိပ်ရေးမဝဘဲ လူးလဲပြီး ထ,ရတဲ့ မနက်ခင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ကျက်သရေရှိ တော့မှာလဲ...

နေကိုက ပျင်းကြောဆန့်ပြီး ‘ဝါး’ဟု အသံထွက်အောင်သမ်းသည်။

‘ဟေ့ကောင် ...ပျင်းကြောဆန့်ရင် နောက်မှဆန့်...
ငါအလှူသွားစရာရှိလို့ မြန်မြန် လာရှာပေး..’

သွားပြီ။ ကွိုင်တော့အကြီးကြီးတက်ပြီ။

အဲဒီ အကျ...ကို မနေ့ညက မီးပူတိုက်လိုက်တာ မီးကျွမ်းပြီး
အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားပြီ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ငါ ထပြီး ပိတ်ကန်လိုက်ရ...”

“မီး...မီးကျွမ်းသွားပြီ အဖေ”

“ဘာ၊ ဟာ...သွားပါပြီကွာ...သုံးသောင်းကျော်လောက်တန်တဲ့
အင်္ကျီငါ့ဟာငါဆို ဝယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး...သူများလက်ဆောင်ပေးလို့

နှမြောပြီးသိမ်းထားတာ မင်းကွာ... တောက် ဘယ်နေရာမှာမှ အဖြစ်မရှိဘူး...”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဖေရယ်...သား ကိုဗဒင်ဆီက
ရရင်ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

ဦးမင်းကိုရဲ့ ဒေါသအိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ
‘လာပြန်ပြီလား...သချင်းထဲက မထွက်နိုင်တဲ့
ဒါရိုက်တာအစုတ်ပလုတ်ကိုမင်းမို့ ဆရာတင်နေ’

‘အဖေရာ သူလည်း သူ့ပညာနဲ့သူ ရှိပါတယ်ဗျာ... တစပြင်ဗဒင်ဆိုတဲ့
နာမည် တလုံး ... သူ့ဟာနဲ့သူ ရှိနေပြီးသား... သားဆရာကို အဲလို ပစ်ပစ်ခါခါ
မပြောနဲ့ဗျာ မကြိုက် ဘူး’

“တယ်လေ ငါ ထ,လုပ်လိုက်ရ...သွား....သွားတော့..မင်း ငါ့မျက်စိရှေ့က
အမြန် ထွက်သွား”

တစ်ဦးတည်းသောမိတဆိုး သားကလေးကို အဖေတို့က ဒီလိုချစ်တာ...
နေ့တိုင်း လက်ဖက်ခြောက်ခတ်နေတာပဲ(ဆူလွန်းလို့) “သွားဆိုလည်းသွားပါ့မယ်...
သား မသွားခင် အဖေစားဖို့ထမင်းကလေးတစ်အိုး တော့ ချက်ပေးခဲ့ဦးမယ်”

နေကိုက ပတ်ချွဲနှပ်ချွဲဖြင့် အမှတ်တွေယူပြီးထွက်သွား၏ ။

ဦးမင်းကို နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားသည်။

ပါးစပ်ကသာ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေပေမယ့်
ဒီသားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မချစ် ဘဲ ရှိပါ့မလား။

နေ့နေ့ညည ဒီကောင့်ရှေ့ရေး တွေးပြီးပူပန်ရသလို သူဆရာတင်ထားတဲ့
တစပြင် ဗေဒင်နဲ့ ပေါင်းပြီး ပေါက်ပန်းလေးဆယ်လုပ်,လုပ်လာတဲ့
နောင်ရေးအတွက်လည်း ရင်မ အေး ရ...

ဒါပေမယ့် အဖေကို သိတတ်တဲ့ စိတ်ကလေးတော့ ဒင်းဆီမှာ ရှိသည်။

ခုပဲကြည့်လေ..သွားခါနီး တောင်မှ အဖေစားဖို့

ထမင်းချက်ပေးခဲ့ဦးမယ်တဲ့...

ဦးမင်းကိုမှာ မီးကျွမ်းသွားတဲ့ အကျ..အပေါက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး

ဒေါသထွက်လိုက်၊ တစ်ခါ သားရဲ့ကောင်းကွက်ကလေးကို တွေးပြီး ကျေနပ်လိုက်နှင့်
စိတ်ထဲမှာ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဖြစ်နေသည်။

*

နေကို သီချင်းကလေး ညည်းရင်းဆန်ဆေးနေသည်။

တစ်နေ့က ကိုဗဒင်တို့ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းမှာ တွေ့လိုက်သည့် model
ကောင်မ လေးကို ခုချိန်မြင်နေတုန်း...။

ပက်ပက်စက်စက်လှတော့ ရက်ရက်စက်စက်ကို ရင်တွေခုန်လာတာ
ခုထိ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ...

မျက်နှာကလေးတင်လား....

ပေါင်တံကလေးက သွယ်ပြီး ဖွေးနေတာပဲ။ (ဘယ်လိုမြင်သလဲ
သူကတင်းနစ် ရိုက်တဲ့ စကတ်ကလေးဝတ်ထားတာကိုးဗျ) နေကို ထမင်းအိုးထဲကို
ဆန်ဘယ်နှဘူး ထည့်ထားသလဲဆိုတာ မေ့သွားပြီး ရေကို
အိုးတစ်ဝက်ထည့်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ Rice Cooker ထဲထည့်ပြီး ပစ်ထားခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ရဲ့ထမင်းချက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးပြီမို့ ရေချိုးမလို့ ပြင်သည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး...

ထမင်းပဲချက်ပြီး ဘာနဲ့သွားစားမလဲ။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကြက်ဥငါးလုံးနဲ့ ဝက်အူချောင်း
တစ်ထုပ်တွေထားသည်။

ကိုယ်က အပြစ်လုပ်ထားမိတော့ ဖားထားမှ တော်ကာကျမှာ...

နေကိုက ဖားတာတောင်မှ overဖြစ်အောင် ဖားတတ်သည်။

ဒယ်အိုးထဲ ဆီထည့်...

ဝက်အူချောင်းအထုပ်ကို ဖောက်ပြီး အချောင်းလိုက်ထည့်ချလိုက်သည်။

စောင့်ရမှာပျင်းတာနဲ့ သွားမတိုက်ရသေးတာ သတိရပြီး ဘေစင်မှာ
သွားတိုက် နေလိုက်သည်။

သွားတိုက်တာက ငြိမ်ငြိမ်လည်း မဟုတ်။

အကြောလျှော့သည့် အနေနှင့် ဖင်ကလေးက တရမ်းရမ်း ၊

ဒူးကလေးတနှုတ်နှုတ် နှင့် သူတစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်တွေခတ်နေသည်

သူ့အနားမှာတစ်ယောက်ယောက်သာရှိနေရင်

မျက်စိနောက်ပြီးပိတ်ကန်မှာမလွဲ။

နေကို နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့မွှေးမွှေးကလေး ရလာသည်။

မော်ဒယ်လ်မကလေးရဲ့ရေမွှေးနံ့လို့ သူကထင်နေသေးသည်။

အမှန်က ဝက်အူချောင်းတူးနံ့။

တအိမ်လုံးမွန်ထူနေတာတောင်မှ သူက စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းတုန်း...

မီးခိုးငွေ့တွေက ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိ။ သူစိတ်ကူးယဉ်နေမှန်း
မသိလို့ ထွက်လာတာနေမှာ....

နေကို စိတ်ကူးဆက်ယဉ်လိုက်သည်။

မော်ဒယ်လ်မကလေး ဒေလီယာချမ်းနှင့်တွဲပြီး မီးခိုးငွေ့တွေကြားထဲမှာ
တိမ်တိုက် တွေပေါ်ရောက်နေသလိုလို...

‘နေကို ...နေကို’

ဗုဒ္ဓေါ....

အနှောင့်အယှက်တွေလာပြီ။

‘ဟာ...တူးကုန်ပြီ၊ မင်းဘာတွေလုပ်ထားတာလဲ’

‘ဝက်အူချောင်း ...ဝက်အူချောင်း’

ဒယ်အိုးထဲမှာ တွေ့ရတာ က မီးသွေးချောင်းတွေမို့ ဦးမင်းကိုမှာ
ဒုတိယမို့ ဒေါသ ထွက်ရပြန်လေသည်။

“အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင် ၊ ဒေါသထွက်ရလွန်းလို့ ငါသွေးတိုးတော့မှာပဲ...
မင်းသွား မလား.. မသွားသေးဘူးလား...အမယ်လေးသွားလေသူကြီး မစန်းရီရဲ့ ...
ငါ့ကို ဘယ်လို သားမျိုးနဲ့ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့တာတုန်း”

အဖေကအဲသလောက်တောင် ချစ်နေမှတော့ နေကိုတို့ မပြေးလို့မဖြစ်
တော့... သူ့ရှေ့မှာ ကြာကြာနေမိရင် မက်ဆီကစ်တို့... စီရော်နယ်ဒိုကစ်တို့...
ကာကာကစ် တို့ ဘာမဆိုရောက်လာနိုင်သည်။

ဦးမင်းကို ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းဆိုတာ ဘာမှန်းမသိလောက်အောင် ထမင်းအိုးက
ပျော့ပြလန်ကာ ဆန်ပြုတ်ထက်အခြေအနေဆိုးသော ကော်ဘဝသို့ရောက်နေသည်။

ထွက်ရပြန်ပြီပေါ့...နောက်ထပ်ဒေါသ။

မိန်းမတွေမှာ သူ့အလွှာနဲ့သူ သူ့အထာနဲ့သူ
ဟာသ plotတွေရှိတယ်လို့ပြောရင် ယုံကြမှာလား...
စောဒကတက်ချင်တက်လို့ရပါတယ်။
လူရွှင်တော်မှာ မိန်းမ ပါလို့လားတဲ့...
ဟုတ်ကဲ့...

အဲဒီ လူရွှင်တော်တွေကို သွားမေးကြည့်လို့ရပါတယ်
သူတို့ကို ဟာသ plot တွေပေးတာ ဘယ်သူလဲလို့...
မယုံမရှိနဲ့ဗျ သူတို့မိန်းမတွေက ပေးနေတာ။

တစပြင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေသည်။ တပ်ထားတဲ့
မျက်မှန်တောင် ကိုင်းတစ်ဖက်ကကျိုးချင်နေပြီ...စောင်းရွဲ့လို့...

ဘာနဲ့တူမှန်းကိုမသိတာ။

မသိသလို နေလိုက်ရင် ရရဲ့သားနဲ့ နေကိုဆိုတဲ့ ငနဲက ထပြီးပွားသည်။

“ကိုဗဒင်ကြီး ..ညက မူးပြီးလဲလာတာလား”

ဒါရိုက်တာကြီးက ချော်လဲရောထိုင်ပြီး ကပ်ကြွားသည်။

“ငါ ...ညက မူးမူးနဲ့ဆွဲထိုးလိုက်တာ”

“ကွဲရောလား”

“ဒီမှာလေ...ငါ့လက်ကွဲသွားတာ”

“ထင်သားပဲ ၊ ဟိုက ဆွဲထိုးသွားတာ မဟုတ်လား...ခင်ဗျား

မျက်နှာကြီးကဖူးရောင် နေတာပဲ”

“အဟီး ...မင်းက လူကဲခတ်တော်သားပဲ...ငါက ငါကပဲ
မူးတယ်ထင်နေတာ၊ အမယ် ... သူလည်း ခပ်မူးမူးပဲ ဆရာ”

“ဒါတော့မကောင်းပါဘူးဗျာ...မြန်မာမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး
သောက်စရာလား”

“အရက်သောက်လို့ မူးတာမဟုတ်ဘူးကွ ဘုရားပွဲဈေးမှာ ချားစီးလာလို့
မူးနေတာ”

“ဪ...ဪ...ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ချားတက်စီးရတယ်လို့...”

“အေးလေ..ဘယ်အချိန်ကတည်းက စားချင်နေမှန်းမသိဘူး၊ ဪ...
မှားကုန်ပါပြီ တော်ပြီကွာ...ဒီမိန်းမအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့”

နေကို ပြောချင်တာက ...မော်ဒယ်လ် ဒေလီယာချမ်းအကြောင်းပါ။

ကိုဗဒင်...ဒီနေ့ ချမ်းချမ်း ပါမှာမဟုတ်လား”

“ပါချင်လည်း ပါမှာပေါ့ကွာ..သူ့အိမ်မှာ သူပါတာ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိမလဲ... ဒီရှူတင် မှာပါရင်တော့ ငါသိတာပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျား တော်တော်ညစ်ပတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော်မေးတာ
အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေဗျာ”

“ရှင်းလင်းအောင် မေးလေကွာ၊ ဘာလဲ သူ့မျက်နှာ မော်ဖူးချင်လို့
မဟုတ်လား”

“အဟဲ”

နေကို ဆက်မပြောဘဲ စပ်ဖြဖြလုပ်ပြီး ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

‘ဒါဆို ...လာမှာပေါ့နော်’

‘လာမှာ...လာမှာ’

‘ရင်တွေတောင်ချန်လာပြီ’

‘အရူး’

တစပြင်ဗဒင်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ပြောချသွားသည်။

ပြောချင်ရာ ပြောပစေ...တွေ့ချင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ...

‘ချမ်းချမ်း လာပြီဟေ့’

ကိုဗဒင်ကြီးက နေကို မကြားကြားအောင် အော်ပြောသည်။

ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ချင်တဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံက
လာနေ ပြီဆိုတဲ့ ချမ်းချမ်းရဲ့ မျက်နှာကလေးကို တိတ်တိတ်ပုန်းကြည့်၊ အဲလေ...
တိတ်တခိုး လေး ခိုးကြည့်တာပေါ့ဗျာ။

လာတော့ လာနေသလား..ဒါပေမယ့် မော်ဒယ်လ်မဟုတ်ဘဲ မော်ဝကြီး...

သူ့နာမည်ကလည်း ချမ်းချမ်းပါပဲ။

ဒေလီယာချမ်းရဲ့အစ်မ ဝဝတုတ်တုတ်ကြီး စင်သီယာချမ်းဆိုပဲ..

နေကိုက ကိုဗဒင်ကိုလှမ်းပြီး မေတ္တာပို့သည်။

‘လာမနောက်နဲ့ဗျာ...တစ်ခါတည်း လူကိုလန့်ဖျပ်သွားတာပဲ’

ကိုဗဒင်က နေကို ပြောမှပဲပိုဆိုးတော့သည်။ ဟိုဝတုတ်မကြီး အချွန်နဲ့
သွား မ,သည်။

‘ချမ်းချမ်းရေ... ဒီကောင်က နင့်ကိုတွေ့ပြီး...တုန်တက်သွားတာပဲ တဲ့...
ချစ်ခြင်း အစ မျက်စိကလို့ ဆိုထားတယ်ဟုတ်’

စင်သီယာချမ်း ဆိုတဲ့ မော်ဒယ် ဝဝကြီး ငါးခုပြီးလေးပြီးပြီး
ရှက်လို့ရယ်တဲ့အသံက ဝါးလုံးကွဲရယ်သံဗျာ။

‘ဟား... ဟား... ဟား...ဟက်..ဟက်..သူက ချမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာ
လား... ကိုဗဒင်ကြီး သူ့ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်’

‘နင်လိုချင်ရင် လိပ်စာရော ...ဖုန်းနံပါတ်ပါ ငါ ပေးထားမယ်။
ဒီကောင့်ဆီ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အချိန်မရွေးဆက်လို့ရတယ် သိလား’

အဲဒီ ကို ဗဒင်တော့...စိတ်ရှိ လက်ရှိ လုပ်လိုက်ရင်
သချင်းရောက်တော့မှာပဲ...

ဟုတ်တယ်...

တင်းလာပြီ။

‘သူက မင်းသားအသစ်လားဟင်’

‘သွား...သွား... သိချင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားမေးကြည့်..
ရဲရဲတင်းတင်းသာ သွား... သူ့မှာ ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိဘူး...ရှင်းတယ်သိလား...
တစ်ဦးတည်းသောသားနော်၊ ပီပြီဆို.. ပီကေလို ကပ်ထည့်လိုက်
ချမ်းချမ်း..ကပ်ဒိုးကလေးချစ်ထည့်လိုက် ဟုတ်လား...’

အရူးကိုမှ အမဲသား သွားကျွေးသည့်ကိုဗဒင်ကို တစ်ထိုင်တည်း ကျိန်ဆဲ
ပစ်လိုက်သည်။

သွားလေရာ ခွေးရူးကိုက်ပါစေလို့...

ဟုတ်တယ်...

စင်သီယာချမ်း ဆိုတဲ့ ပေါင်နှစ်ရာဝက်မက လူကိုကြည့်နေလိုက်တာများ
အစိမ်း လိုက် ဝါးစားတော့မယ့်အတိုင်း။

နေကို ရှူတင်မှာမနေရဲဘဲ အိမ်ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့ ဘာတွေလွဲနေတာလဲ..အံ့ကို မဝင်တာ။ အံ့မဝင်မှ တော့ အမှန်

ဘယ် မြင်တော့မလဲ...

ဒေလီယာချမ်းရဲ့ မျက်နှာလေးတောင် မတွေ့လိုက်ရဘူး။

အမှန်က မော်ဒယ်လ်မလေးကို အပေါ်ယံရှုပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားမိတာပါ...
နှစ်နှစ်ကာကာ တော့လည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေ။

ရှေ့ဆက်ဖို့ လမ်းစ၊ မမြင်မှတော့ ဒီလိုပဲတွေးပြီး ဖြေယူရတာ ပေါ့။

တစ်ယောက်ယူရင်...နောက်တစ်ယောက် အပိုဆုရမယ့်
ကံစမ်းမဲမျိုးတော့ နေကိုတို့ မစမ်းချင်ပေါင်။

*

အခန်း (၂)

စင်သီယာရဲ့အဖေ ဦးမောင်ချမ်းက သမီးစကားကို ကြားပြီး
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပါတော့သည်။

‘ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..’

အဆက်မပြတ်ရယ်နေတဲ့ သူ့အဖေကို စင်သီယာချမ်းက

“အဖေ ဘာရယ်နေတာလဲ...ရယ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရယ်နေတော်ကြာ...
အူတွေလိပ်ကုန်ဦးမယ်”

‘အေး...ငါ့အူတွေလိပ်အောင်ကို ရယ်ဦးမယ် ဘယ့်နှယ် နင့်လို
ဆင်ခန္ဓာဝက် ကိုယ်လုံးကို တိတ်တခိုးချစ်တဲ့လူ ရှိသေးတယ် ဟုတ်စ...’

‘ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ်ပါဆို...အဖေ မယုံရင် တစပြင် ဗဒင်ဆီ
ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့် လေ... သူ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့ကို လာပြောသွားတာ’

ဦးမောင်ချမ်းက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ဘယ်ရမ်း ညာရမ်းလုပ်ပြီး
မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု တပ်အပ်သေချာဆိုသည်။

‘ဘာလဲ ...အဖေက လုံးဝမယုံဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘ဟုတ်တယ် နင့်စကား ငါယုံစေချင်ရင် နင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပေါင်ခုနစ်ဆယ်လောက် ကျအောင် ချပြ’

စင်သီယာချမ်းက ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆောင့်ပြီး အော်သည်။

သူ့ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်တိုင်း ကြမ်းပြင်က
တသိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။

သူဘာလုပ်လုပ်ဦးမောင်ချမ်းက အရယ်မပျက်သမို့ စင်သီယာချမ်းတို့
ဘာလုပ် တယ်ထင်သလဲ။

သုံးပေအမြင့်ရှိတဲ့ စားပွဲပေါ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ခဲရာ
ခဲဆစ်တက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အဖေ မျက်လုံးပြူးအောင် ခြိမ်းခြောက်သည်။

‘သမီး ခုန်ချလိုက်မှာနော်...တကယ်ခုန်မှာနော်...ကျိုးချင် ကျိုးပစေ...
ဒုက္ခိဖြစ်သွား တာ မှ အဟားခံရတာ ထက်တော်ဦးမယ်’

သုံးပေကြီးများတောင်မြင့်တာ ဆိုတော့ ဦးမောင်ချမ်းတို့က
မျက်လုံးမပြူးပေါင်။

ဒါနဲ့ပဲ စင်သီယာချမ်းလည်း မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပြီး ဝုန်းဆို စားပွဲပေါ်က
ခုန်ချ ပါလေရော။

ပြီးတော့..မနိုင်မနင်းနဲ့ ကုန်းရုန်းထပြီး စားပွဲပေါ်တက်ပြန်သည်။

‘ခုန်မှာနော်...တကယ်ခုန်မှ လုံးဝလာမဆွဲနဲ့ဟီး...’

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခုန်ပြန်သည်။ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်
နဲ့စားပွဲလေးခမျာ သူ့ဝိတ်တွေ ပိပြီး သနားစရာတောင်ကောင်းသည်။

ဦးမောင်ချမ်းက သူ့သမီးဝက်မလေးကို စိတ်မှန့်သေးရဲ့လားဟု
မသက်မသာ ကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းနေသည်။

စင်သီယာချမ်းက တတိယအကြိမ် ခုန်ချပြန်သည်။

တားမည့်သူမရှိ...ဆွဲမည့်သူမရှိတော့ သူ့ခမျာအကြိမ်ကြိမ်
ခုန်ချနေရသည်။ ဦးမောင်ချမ်းက ကြာတော့ မျက်စိနောက်လာတာပေါ့။

ဒေါပွပွနဲ့ ကောက်ကာငင်ကာ ထ,ပြောပါလေရော...

‘သေချင်ရင် ခုနစ်လွှာပေါ်တက်ပြီးတစ်ခါတည်းသာ ခုန်ချလိုက်ဟေ့
ဟုတ်တယ် မျက်စိကနောက်လာပြီ’

အဲဒီ လိုပြောမှပဲ စင်သီယာချမ်းရဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ခုန်ချခြင်းအမှု

ပြီးဆုံးသွားပါ တော့တယ်။

*

စင်သီယာဝက်မကြီးရဲ့ရန်ကို ကြောက်လို့ မော်ဒယ်မလေးကို
စိတ်ဝင်စားတောင် အနားမကပ်ရဲတဲ့ဘဝ။

နေကိုအဖြစ်က ရှူတင်လည်း မသွားရဲ ... အိမ်မှာလည်း
မနေနိုင်..လမ်းပေါ် လွှတ်တဲ့ ‘လူ’လို ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်ပေါ့။
(ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆိုတော့ သောင်ပေါ် လွှတ်တဲ့ ခွေးလို့ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ)
ကိုဗဒင်ကြီးက အရေးပေါ်ဆက်သွယ်လို့ရအောင် နေကိုကို ဟန်းဖုန်း တစ်လုံး
ပေးထားသည်။

နေကို ကားစောင့်နေတုန်း ဖုန်းမြည်လာသည်။

‘ဟဲလို’

‘နေကို ...နေကို’

နေကိုချင်း ထပ်ပြီး ဘာမှလည်း ဆက်မပြောတော့ နေကို
စိတ်ပူသွားသည်။

အသံကတော့ မိုးသံစဉ်အသံပါ။

‘ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘နင့်သူငယ်ချင်း သားငယ်လေ... ဟီးနီးကားအောက်ကို ဝင်သွားတာ
လျှောက် နဲ့ပဲ...ငါ ...ငါကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့တာ’

နေကို ခေါင်းထဲမှာ ဆယ်ပေါင်တူနဲ့ ထုလိုက်သလို
တဒိန်းဒိန်းကိုက်လာသည်။

မျက်လုံးထဲမှာလည်း သားငယ်ရဲ့မျက်နှာနှင့်

ပုံရိပ်တွေတရားရားပေါ်လာသည်။

အင်မတန်မှ စိတ်ထားကောင်းပြီး သဘောဖြူတဲ့ သူငယ်ချင်း...

သူတော်ကောင်းကြီးကို နတ်ကောင်း တစ်ထောင်လောက်ဝိုင်းမပါစေ။

‘သူ ...အခုဘယ်မှာလဲ မိုးသံစဉ်’

နေကို အသံက သူ့မိန်းမ နောက်ယောက်ျားသုံးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း

ယူသွားတဲ့ လေသံ...(ဥပမာပြောတာပါ) အရေးပေါ် ၅/၆မှာလား...ရေဝေးများ
ရောက်သွားသလား...

“ကားအောက်မှာပဲ ရှိသေးတယ်”

‘ဟာ...’

ကျွတ်...ကျွတ်...သနားစရာ သားငယ်ရာ၊ ကားအောက်မှာ ပိနေလို့များ
ထုတ်လို့ မရတာ လား။

ဒါ...ဒါဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံးရော အကောင်းအတိုင်းရှိပါဦးမလား...

‘မငိုပါနဲ့ဟာ ငါလည်းအောင့်ထားမယ် နင်လည်းအောင့်ထား သိလား...

ငါတို့ အလောင်းမြင်မှ တဝကြီး ငိုကြမယ်လေ ခု...အလောင်းမမြင်သေးတော့
မျက်ရည်က မထွက်ဘူးဖြစ်နေတယ်’

‘အေးလေ ဒါဆို ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်’

ကြားရတဲ့ သတင်းက အမင်္ဂလာသတင်းဆိုတော့ ဒီနေ့

ပြဿဒါးနေ့များလား

နေကို စိတ်ထဲမှာ လေးလံသွားသည်။

ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို နှုတ်ယူသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့သူဝတ်လာတာက

သားငယ်ဘန်ကောက်သွားတုန်းက ဝယ်လာပေးတဲ့

တီရှပ်အပြာရောင်လေးဖြစ်နေသည်။ ရိုးရိုးသားသား တိုက်ဆိုင်မှုလား

နိမိတ်ပြလေလား။

နေကိုသည် သူငယ်ချင်းကို ပြင်းပြစွာ သတိရလာပြီး သားငယ်ရဲ့

ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်မိသည်။

ဖုန်းဝင်သွားတော့ အသာလေး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သားငယ်သည် Game ဆော့နေရင်း ဖုန်းမြည်လာသဖြင့်

နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက် တော့ နေ့ကိုဆီမှ ဖြစ်နေသည်။

သားငယ်သည် နေ့ကိုကို နောက်ချင်သဖြင့် ဖုန်းမကိုင်ဘဲ

ဆက်ဆော့နေလေသည်။

ခဏလေးမြည်ပြီးဖုန်းသံရပ်သွားတော့ သားငယ်တောင်

ကြောင်သွားသည်။

ဒီကောင်ဘာထွင်ပြန်ပြီလဲ။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းတော့ ပြန်မဆက်ဖြစ်ပါ။

*

နေ့ကို ညက သားငယ်ကိုအိပ်မက်မက်သည်။ စိတ်စွဲလို့လားဆိုတော့

ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

မိုးလင်းလို့ နိုးလာတာနှင့် ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပြီး သားငယ်အိမ်သို့

ထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ညကတည်းက သွားဖို့သင့်တာ...လက်ဖက်ရည်တောင်

မသောက်ဘဲ လောပြီးထွက်လာမိသည်။

သားငယ်တို့ အိမ်ကတော့ ဘာမှမပြောင်းလဲပါ။ ဟိုအရင်သူလာတုန်းက အတိုင်းပင်။

အသုဘအိမ်ရဲ့အဆောင်အယောက်တွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါလား။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ခွေးတစ်ကောင် ဆွဲပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဘွားကနဲပေါ်လာတဲ့ သားငယ်...

အရှင်လတ်လတ်ကြီး အကောင်လိုက် ပေါ်လာကာ

‘သားငယ် ...မင်း...မင်း’

‘ဘာတုန်း...မနေ့က မင်းငါ့ဆီ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာကိစ္စပြန်ချသွားတာလဲ... အားတိုင်း ယားတိုင်း လိုက်ကလိနေတာလား’

‘ဒါဆို ...မင်းမသေသေးဘူးပေါ့နော်’

‘ငါက ဘာလို့သေရမှာလဲ မဦးမချွတ်’

‘မိုးသံစဉ်ပြောတော့ မင်း ဟီးနီးအောက် ဝင်သွားတာ ပြန်ထွက်မလာတော့ဘူး တဲ့’

‘မနေ့ကလား’

‘အေးလေ..မင်းကားတိုက်ခံရတာ မဟုတ်လား’

‘ဒီဗရုတ်မတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ...ကားအောက်ဝင်တာတော့ ဟုတ်တယ်ကွာ... ဒါပေမယ့် ကားတိုက်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး ..ငါ့ဦးလေးရဲ့ကား ပျက်နေလို့ ဝင်ကြည့်ပေးတာပါ ကွာ’

သားငယ်က မိုးသံစဉ်ကို ပက်ပက်စက်စက် ကောင်းချီးပေးပါတော့သည်။

‘သေနာမ ...ဗရုတ်ကျလွန်းလို့ တရုတ်နဲ့ ညားမယ့် ဟာမ’

နေကိုက ဒါမျိုးတော့ သည်းမခံနိုင်ပါ။

‘ဘာဖြစ်လို့ တရုတ်နဲ့ညားရမှာလဲ ...ညားချင်ညား ငါနဲ့ပဲ ညားရမှာပေါ့’

‘နေကို မင်း စိတ်တော့မှန်ပါသေးတယ်နော်...

အခုဒီလောက်ခံလိုက်ရတာ တောင် အမှတ်မရှိသေးဘူး...မင်းကို ငါစေတနာနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ကွ...ခုချိန်မှာ အမှန် မြင်နိုင်မှ မင်းအံဝင်မှာနော်...
ကြပ်ကြပ်သတိထား’

သားငယ် ဘယ်လိုပြောပြော သူနားထဲမဝင်ပါ။

မိုးသံစဉ်က ဗရုတ်သာ ကျတာစိတ်ရင်းကမဆိုးပါဘူး...

သူကရုပ်ရှင်မင်းသမီး အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့တောင်မှ ခပ်ဆင်ဆင်တူသေးသည်။

သူဗရုတ်ကျလို့ ခံရတာ လည်း အကြိမ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်တော့။

အမှတ်မရှိတဲ့ အသည်းနဲ့လူဟာ သူလိုလူပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘သားငယ် မင်းကို အခုလိုအရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေ့လိုက်ရလို့
ငါဘယ်လောက် ပျော်သွားတယ်ထင်လဲ ...အဲဒီ စိတ်က ဘာနဲ့မှ လဲလို့မရဘူးလေ...
သေသေချာချာ တွေး ကြည့်ရင် မိုးသံစဉ်ကို ရေရေလည်လည်ကျေးဇူးတင်ရမယ်ကွ’

သားငယ်က နေကိုမျက်နှာကို အားမလိုအားမရကြည့်ရင်း

“မင်းက အမဲသားစားထားတဲ့ လူဆိုတော့ မပြောတော့ပါဘူးကွာ”

“သေနာကောင်...ငါ့ကို အရူးလို့ပြောတာမဟုတ်လား”

“သဘောပေါက်လွယ်သားပဲကွ”

“အေးပါ ..မင်းအလှည့်ကျမှငါဝအောင်ပြောဦးမယ်... ခုတော့
ပြောထားဦးပေါ့ကွာ ...ကဲ...ကဲ...ငါသွားတော့မယ်၊ ဒီနေ့မိုးသံစဉ်နဲ့

စာရင်းသွားရှင်းရဦးမယ်”

“မင်းပဲ ခံလာရမှာပါ...ဗေဒင်မေးစရာကိုမလိုဘူး”

“အနာခံမှ အသာစံရမှာလေကွာ”

“ငပေါ ...ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း မင်းပဲ ပေါနေ”

နေကို ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

*

မိုးသံစဉ်၏ မိဘများက ခေတ်မီသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့
သူတို့အိမ်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အပြည့် ရထားသည်။

အဲဒီ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုပြီးကဲချင်တိုင်းကဲ ၊လှောင်ချင်တိုင်းလှောင် ၊
ပြောင်ချင် တိုင်း ပြောင်နေသည့် မိရွှေမိုး...

ဟော...သူ့မိဘတွေ ရုတ်တရက်ကား accident ဖြစ်ပြီး
ဆုံးလည်းဆုံးရော မိုးရဲ့အကျင့်တွေက ပြန်ပြင်လို့မရတော့ ။

နေကို မိုးဆီလာတာအကြောင်းရှိတယ်။

သူတို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲက ဗလတို့စုံတွဲ မိုးလက်ချက်ဖြင့် ကွဲမလို
ကွာမလို ဖြစ်ပြီးအပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက် ကာကွာစိလို ပြန်စိလို့မရတာ
ခက်သည်။

မနေ့က သားငယ်ကိစ္စကို အသာထား... ဗလတို့အတွဲကို ပြန်ပြီး
ပြေလည် စေချင်သည်။

အဲဒါက မိုးရှုပ်ထားတဲ့ အရှုပ်ထုပ်။

သူ့အရှုပ် သူပြန်ရှင်းမှ ကာယကံရှင်တွေ ပြန်ပြီး ပြေလည် ကြမှာ...

နေကိုတို့ အုပ်စုက မိုးတို့အိမ်ဆို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင် တိုင်းထွက် လို့ရသည်။

မိုးကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ဒေါ်လေးဝွမ်းက မိုးသူငယ်ချင်းတွေ မလာလိုက်နှင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဗိုက်ကားအောင် ကျွေးပြီးမှ ပြန်ခိုင်းတတ်သည်။

ဒါပေမယ့် မိုးဒေါ်လေးက မိုးလိုပဲ လောင်စိန်ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲမှာ မိုးတစ်ယောက် ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေမှန်းမသိ။ ရှုပ်နေတာကတော့ တော်တော်ရှုပ်နေပုံရသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ပတ်ချာလည်ရမ်းပြီး ရှုပ်နေသည်။ နေကို ရောက်နေတာ သိပုံမရပါ။

နေကိုက မိုးသံစဉ်ကို စ,ချင်လာသည်။

အခါတိုင်း သူ့စတာ ၊ ဗရတ်ကျတာပဲ ခံနေရတာ ကိုး...

ခြေလှမ်းကိုအသာလေးဖုန်းပြီး နေကိုအိမ်ထဲဝင်လာသည်။

မျက်နှာကလည်း ပြုံးစိစိ...

အမယ်...သူဝင်လာတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူးပေါ့။

တစ်လှမ်း...

နှစ်လှမ်း...

သုံးလှမ်း...

တဖြည်းဖြည်း မိုးသံစဉ်နှင့် နီးကပ်လာသည်။

“နေကိုလာတယ်...နေကိုလာတယ်...နေကို နေကောင်းလား...”

ဗုဒ္ဓေါ...အဲဒီ သာလိကာ အစုတ်ပလုတ်ကို နေကို ဘာကြောင့်
မေ့နေတာပါလိမ့်။

နေကိုလည်း သာလိကာ ဘကျော်ကို ဒေါသထွက်ပြီး

“နေမကောင်းဘူး...သေပြီဟေ့”

ဟုပြောမိသည်။ ဘကျော်က လိုက်ပြောပြန်သည်။

“နေကို သေပြီ...နေကို သေပြီ”

မိုးက သူတို့နှစ်ယောက် (အဲလေ...တစ်ကောင်နှင့် တစ်ယောက်)
ဖြစ်ပျက် နေတာကို ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“နေကို ...နင်က ငါ့အိမ်ထဲကိုခိုးဝင်လာတာပေါ့လေ... ဟုတ်စ...ငါ့မှာ
spy ရှိတာ နင်မသိဘူးလား ...ဟား... ဟား... ဟား...”

“မှားနေပြီ ...နင့်ရယ်သံကို tone ချိန်းလိုက်ဦး ...အဲဒါ
ယောက်ျားလေးရယ်သံဟ”

ဗရတ်မက

“ဪ...သိပြီ၊ ငါပြန်ရယ်မယ်နော်...ခဏလေး...ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

“ဟာ...”

မြင်းဟီသံကြီးကျနေတာပဲကွာ..ကျက်သရေတုံးတယ်..တော်တော့”

မိုးသံစဉ်ကိုကျော်ပြီးသူ့နောက်မှာ မှန်ပုံးတွေနဲ့ ထည့်ထားတဲ့
အကောင်တွေလည်း တွေ့ရော နေကို မျက်လုံးပြူးနေပါလေရော။

“မိုး...နင့်...နင့်နောက်မှာ ဘာတွေလဲ”

မိုးက မှန်ပုံးကို တစ်လှည့်၊ နေကို ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“နင်ကလဲဟာ ...ငါကလိချင်လို့ မွေးထားတာ..ခြံထဲမှာ

ဖားလည်းမွေးထားသေး တယ်”

“ငါ မြွေကြောက်မှန်း သိလို့ နင်တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးပေါ့ဟာ”

ခွေပြီးအိပ်နေတဲ့ မြွေတွေကိုကြည့်ပြီး နေကို သွေးပျက်လာသည်။

“တော်ပြီဟာ၊ နင့်အကောင်တွေကြည့်ပြီး ငါထမင်းစားပျက်တယ်၊
နင့်အိမ် လည်းကြာရင် တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ဖြစ်တော့မယ်”

“ဒါနဲ့...နင်ငါ့ဆီလာတာ ဘာကိတ်”

“ဗလတို့ကိစ္စလေ...

အဲဒါနင်ပြန်ရှင်းပေးဦး..ဟိုမှာ..တကယ်ကွဲကြတော့မှာ”

“ငါတမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ...

ငါ့အစ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ငါလိုက်သွားတာ ...ဆေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုက လုပ်တဲ့ပွဲပဲ...
အဲဒီ မှာ ငါလက်ဆောင် ရလာတဲ့ ဟာလေး ဗလ အိတ်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာ၊
အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...အလကား ...မိချောကိုယ်၌ က အဖြစ်သည်း နေတာ”

“နေစမ်းပါဦး...ဗလပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြီးပြီးရော ထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ
ဘာလဲ သိရဲ့လား”

“သိဘူး”

“ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး”

“မကောင်းရင်မပြောနဲ့ ပေါ့ဟဲ့”

“မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ နင်ဗလကိုလက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့
ဟာကလေး ...ဟိုဒင်း ..ကွန်ဒိုကြီး”

“တကယ် ...ငါ..ငါ မသိလို့ပါဟယ်..စတော်ဘယ်ရီပုံလေးနဲ့ဆိုတော့

သကြားလုံး အောက်မေ့လို့..ဗလကြိုက်တဲ့ သကြားလုံးလေ..အဲဒါကြောင့်
ငါပေးလိုက်တာ”

“အေး...နင်အပေးကောင်းလို့ ဟိုမှာ ...ဖိုက်တင်ပလေးကုန်ကြပြီ၊
မိချောကလည်း ဘယ်လိုမှကို ရှင်းပြလို့မရဘူး...ဗလကို ငပွေ ငရှုပ်ဆိုပြီး
စွပ်စွဲနေတာမှ ပိုးစိုးပက်စက်”

မိုးသံစဉ်က သူမမျက်နှာလှလှလေးကို မဲ့ရွဲ့ပြီး

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါဟာ၊ ပြတ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ...
အလကားမူ နေတာ ...ဗလကိုပြောလိုက်..သူ့ထက်သာတဲ့ မိန်းမ ငါရှာပေးမယ်လို့”

“မိုးရယ်...နင်ဟာလေ ဗရုတ်မကျရရင် ထမင်းစားမဝင်တဲ့ပုံပဲ...
တည်တည် တဲ့တဲ့လေးနေစမ်းပါဟာ... နင့်ပုံစံကလေးကို ဣန္ဒြေရရလေး
ငါတွေ့ချင်လွန်းလို့ .. please”

“ငါပြောင်းလဲသွားရင် နင်ဘာပေးမှာလဲ”

မိုးရယ်ဘာရယ်မဟုတ်မေးလိုက်ပေမယ့် နေကို က
တည်တည်တဲ့တဲ့လေး ဖြေသွား ပါသည်။

“အချစ်...”

မိုး အံ့ဩပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။

နေကို ပြောသွားတဲ့စကားကို အတည်ယူရမလား၊
နောက်သွားတာလားဆိုတာ သူမမဝေခွဲတတ်နိုင်။

နေကိုကျောပြင်လေးကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ မိုးသံစဉ်၊ ရုတ်တရက်
ထအော်လိုက်တဲ့ ဘကျော်အသံကြောင့် ဖီလင်ပျက်သွားသည်။

နေကိုပြောသွားတဲ့ ‘အချစ်’က ဘကျော်ပါးစပ်ထဲရောက်သွားပြန်ပြီ။

အားအားရှိ တစ်ချစ်တည်း ချစ်နေရတဲ့ ...ဘကျော်ကြောင့်
မိုးရဲ့အဒေါ်ကတောင် အံ့သြပြီး မေးနေရသည်။

“ဒီကောင့်ပါးစပ်ထဲ ဘယ်သူ့အလုံးကြီး ရောက်နေတာတုံး...”

မိုးက အသာလေးငြိမ်နေပေမယ့် ဘကျော်က ဖော်ကောင်လုပ်သည်။

“နေကို”တဲ့။

“ဟုတ်လား သမီး”

မိုးကလည်း ပြောင်ငြင်းသည်။

“မဟုတ်က ဟုတ်က ဒေါ်လေးရာ၊ နေကိုခုနက လာသွားတယ်၊ သူ့ကို
ဘာတွေသင်ပေးသွားလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါလိုက်ပြောနေတာ”

“ဪ...ဒီလိုလား... သမီးကို ဒေါ်လေးပြောဦးမယ်...သမီးဦးလေးက
အော်စီကို သွားချင်ပြီတဲ့..ဟိုက သူ့အမျိုးတွေ လှမ်းခေါ်နေလို့ ..သမီးလည်း ဒီမှာ
ဗရုတ်ကျတာတွေ လျှော့တော့ ကြားလား”

“ဒေါ်လေးတို့ သွားချင်သွားလေ...သမီးက ဒီမှာပဲ ပျော်တယ်..ဒီမှာပဲ
နေခဲ့မယ်”

“ဒါတော့ ဒေါ်လေးမသိဘူး၊ သမီးဦးလေးနဲ့ပဲ ပြောတော့”

မိုးက နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ရင်ခုန်မယ်မကြံသေးဘူး၊ ခွဲခွာဖို့
အကြောင်းက ဖန်လာပြန်ပြီ။

နေကိုရေ... ချစ်မယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်ချစ်လိုက်ကြစို့.. နို့မို့ဆို ငါသွားရ
တော့ မယ်...ကြားလား နေကို ...အလကား အရူး အပေါ့... ငါ့ကို ပဟေဠိတွေ
ဝှက်သွား သေးတယ် ..ဒါပေမယ့် နင့်ရင်ထဲကို ငါမြင်နေပါတယ်ဟာ...ငါ့ဒဏ်သာ
နင်ခံနိုင် အောင် ကြိုး စား...

